

Arrest

nr. 103 395 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Hausa (Amajari) etnie te behoren en christen te zijn. U bent geboren te Jos op 23 oktober 1978.

Op 10 januari 2010 's ochtends werden verschillende huizen in de Ibrahim Mohamed Street – de straat waar u samen met uw ouders, uw broer en uw zus woonde – in brand gestoken door moslims. Ook het huis van uw ouders werd in brand gestoken. Daarbij kwamen uw ouders om.

U kon wegvlugten door het raam en u vluchtte naar uw vriend, F., die drie straten verder woonde. Sinds die dag zijn uw broer en zus vermist.

U bleef vijf tot zes maanden ondergedoken bij F., tot de moslims wisten dat hij u onderdak aanbood. Daarop zei F. dat u best Nigeria verliet en hij hielp u aan een paspoort.

In juni 2010 verliet u Nigeria en reisde u tot Turkije. Van 1 juli 2010 tot 6 november 2011 verbleef u in Griekenland waar u asiel aanvraagde en kreeg.

Vanuit Griekenland had u nog contact met O., de jongere broer van u vader die in Benin City woont, en deze u wist te zeggen dat uw broer en zus nog steeds vermist zijn.

In Griekenland ontmoette u N. die u hielp om verder tot België te reizen, waar u op 7 november 2011 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die u ervoer en nog vreest met extremistische moslims te Jos, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

De door u ingeroepen feiten zijn van lokale aard en als christen beschikt u over een interne vluchtmogelijkheid.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat u - als christen - religieus aansluiting kan vinden bij de inwoners in het zuidwesten van Nigeria, waarvan ongeveer de helft christen is en de andere helft de islam belijdt (zie informatie in het administratief dossier).

U gaf aan dat u vanuit België contact had met O., de broer van uw vader, en dat deze - na de religieuze problemen in Jos - naar Benin City verhuisde (gehoor CGVS, p.9).

Verder blijkt uit de twee scholingscertificaten (dd. juni 1997 en december 1997) die u neerlegde, dat u naar school ging in de Ekosodin Secondary School te Benin City, wat u ook bevestigde (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.11). U gaf verder aan dat u na de gefaalde examens naar uw oom L. I. te Benin City ging om er te studeren en examens af te leggen. L. I. is een broer van uw vader en is - net als u - christen (gehoor CGVS, p.11).

U gaf weliswaar aan dat L. I. er in 2009 problemen kende met moslimextremisten, maar u kon verder geen details geven en staaft deze algemene en vage bewering op geen enkele manier (gehoor CGVS, p.12).

Verder gaf u toe dat u een paar mensen kende in Benin City (gehoor CGVS, p.15).

Later bevestigde u dat u van 2007 tot 2009 in Benin City woonde en dat u daarvoor twee jaar in Delta State woonde en werkte (gehoor CGVS, p.15). µ

Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u - na de door u aangehaalde brandstichting op 10 januari 2010 - niet naar Benin City ging, verklaarde u vaag dat in Benin City ook gevochten werd (gehoor CGVS, p.15).

Toen u gevraagd werd of u trachtte om elders in Nigeria te wonen, gaf u opnieuw vaag aan dat er ook op andere plaatsen gevochten wordt en u beweerde verder dat er overal in Nigeria religieus geweld is (gehoor CGVS, p.15). Er dient te worden opgemerkt dat dit louter niet onderbouwde beweringen betreft.

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria, blijkt evenzeer dat de federale Nigeriaanse overheid - aanvankelijk in de gedaante van president Umaru Musa Yar'Adua (moslim) en na diens dood in de gedaante van Goodluck Jonathan (christen) - wel degelijk maatregelen nam en neemt tegen het geweld vanwege Boko Haram.

Er worden regelmatig leden van Boko Haram opgepakt en opgesloten en de federale overheid probeerde in 2012 ook onderhandelingen op te starten met de leiders van Boko Haram.

Uit diverse informatiebronnen blijkt ook dat de aanslagen die door Boko Haram werden uitgevoerd in het noorden en het centrum van het land plaatsvonden.

Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied en dat bovendien de federale Nigeriaanse overheid actief is in de bestrijding van de beweging.

Er kan evenmin worden besloten dat de aanslagen gepleegd door Boko Haram, verspreid over het Nigeriaanse grondgebied, zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een situatie van willekeurig/veralgemeend geweld in het kader van een intern gewapend conflict, zoals gedefinieerd in pt. 15 C van de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan u bezwaarlijk een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' inroepen bij terugkeer naar Nigeria.

Uit voorgaande opmerkingen blijkt dat u voor wat de door u beweerde vrees voor moslims betreft met Benin City en Delta State over een intern vluchtalternatief beschikt, zodat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overigens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus zou hebben gekregen.

U verklaarde dat u van 1 juli 2010 tot 6 november 2011 in Griekenland verbleef. U verklaarde verder dat u er asiel aanvraagde en verkreeg, maar u brengt geen enkel document aan om deze bewering te staven (gehoor CGVS, p. 2). U gaf weliswaar aan dat u over een 'pink card' beschikte en dat u deze elke zes maanden moest laten vernieuwen (gehoor CGVS, p.2).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een 'pink card' gegeven wordt aan een vreemdeling die asiel aanvraagt en niet wil zeggen dat de persoon asiel werd gegeven.

De roze kaart geeft de houder ervan het recht op verblijf, wonen en werken in Griekenland voor een periode van minimaal 6 maanden. Als aan het einde van deze 6 maanden, de asielaanvraag nog in behandeling is, kan de kaart worden verlengd voor nog eens 6 maanden.

Verder blijkt dat - indien de persoon uiteindelijk de vluchtelingenstatus krijgt - hij een speciale vergunning om permanent te werken en te leven in Griekenland krijgt, terwijl u aangaf – buiten de 'pink card' geen enkel document verkregen te hebben (gehoor CGVS, p.2).

Gezien verder uit het relaas dat u voor de Belgische asielinstanties aflegde geen gegronde vrees voor vervolging blijkt, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, is het erg onwaarschijnlijk dat u inderdaad asiel verkreeg in Griekenland.

Bijgevolg kan men concluderen dat het weinig waarschijnlijk is dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus zou hebben gekregen.

Het Commissariaat-generaal blijft dus echter geenszins in gebreke bij het beoordelen van uw vrees tegenover uw land van herkomst en niet tegenover Griekenland, aangezien u geen enkele materiële indicatie aanbrengt om aan te tonen dat u in Griekenland internationale bescherming geniet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moeten blijken, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

De door u neergelegde scholingscertificaten (dd. juni 1997 en december 1997) van de Ekosodin Secondary School werden reeds hogerop besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 december 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de "aanwezigheid van een interne contradictie" (zie het verzoekschrift, p. 3)

Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat de door verzoeker ingeroepen feiten van lokale aard zijn en hij als christen, over een intern vluchtalternatief beschikt aangezien hij religieus aansluiting zou kunnen vinden in het zuidwesten van Nigeria, stelt verzoeker in zijn verklaringen te volharden dat de situatie voor hem als christen, in Nigeria niet veilig is en hij dus niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn vrees voor vervolging in se niet wordt betwist door de commissaris-generaal en dat uit de beslissing ook niet blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn vrees, daar nergens in de beslissing de feiten die verzoeker ter staving van zijn relaas inroep, worden weerlegd.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Ter herinnering stelt verzoeker dat zijn huis op 10 januari 2010 in brand werd gestoken door moslims, waarbij zijn ouders omkwamen, hijzelf door het raam kon ontsnappen en zijn broer en zus tot op heden vermist blijven.

Verzoeker besluit dat hij reeds degelijk vervolging heeft ondergaan en reeds ernstige schade heeft opgelopen.

Het feit dat de commissaris-generaal stelt dat verzoeker als christen een intern vluchtalternatief heeft, zou volgens verzoeker zelfs aantonen dat de commissaris-generaal de problemen waarvoor verzoeker gevlucht is, erkent.

Gezien de motivering van de beslissing enkel stelt dat verzoeker zich elders in Nigeria zou kunnen vestigen en zijn vrees voor vervolging op zich niet in vraag wordt gesteld, noch ongeloofwaardig wordt bevonden, kan volgens verzoeker niet worden besloten dat de oorzaak van zijn problemen niet aannemelijk is en dat er dus geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker benadrukt dat er vragen rijzen omtrent de interne logica van de bestreden beslissing en vindt het manifest onredelijk om dergelijke conclusies te nemen, aangezien dit besluit niet kan worden gestaafd door enig argument.

Verzoeker besluit dat zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en het reëel risico op het lijden van ernstige schade vaststaat.

Betreffende het intern vluchtalternatief merkt verzoeker op dat zijn vrees in se niet in twijfel wordt getrokken en dat een dergelijke vrees voor vervolging zowel een subjectief als een objectief aspect omvatten. Hij verwijst hiervoor naar de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*" (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 37-38).

Het subjectieve aspect van verzoekers vrees zou zijn ingegeven door een objectieve situatie, met name de systematische en wrede aanslagen van extremistische moslims op christelijke Nigeriaanse burgers.

Verzoeker wijst erop dat deze schrijnende situatie erkend wordt door de commissaris-generaal. Hij verwijst tevens naar een rapport van "Human Rights Watch" van 11 oktober 2012 waarin wordt gesteld dat de aanvallen van Boko Haram kunnen worden aanzien als misdaden tegen de mensheid, alsook naar een rapport van "Amnesty International" van 5 november 2012, waarin wordt gesteld dat bovenop de wreedheden van Boko Haram, de veiligheidssituatie in Nigeria nog verder degradeert door het optreden van de Nigeriaanse veiligheidstroepen.

Verzoeker laat gelden dat hij er ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op gewezen heeft dat dergelijk sektarisch geweld zich voordoet in heel Nigeria en hij dus absoluut niet kan terugkeren.

In acht genomen dat zijn vrees vaststaat en gegrond is, stelt verzoeker de vraag of men redelijkerwijs van hem kan verwachten dat hij zich elders in zijn land van herkomst vestigt, waarvan de commissariaat-generaal stelt dat het een veilig vluchtalternatief is, *quod non* volgens verzoeker.

Verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: hervormde Kwalificatierichtlijn) waarin wordt gesteld dat "*de verzoeker daadwerkelijk binnenlandse bescherming tegen vervolging of ernstige schade (dient) te kunnen genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt*".

Verzoeker herhaalt dat hij een ernstige vrees heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst waar hij werd vervolgd door extremistische moslims omwille van het feit dat hij christen is.

De wreedheid en de ernst van de vervolgingen worden volgens hem zowel gestaafd door de informatie die de commissaris-generaal hanteert, als door de rapporten van voormelde mensenrechtenorganisaties.

Het zou dan ook onredelijk zijn volgens hem te stellen dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt en te verwachten dat hij zich in een ander deel van Nigeria kan vestigen.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten in het noorden en het centrum van Nigeria uitvoerde, waardoor er geen sprake is van systematische vervolging van christenen door Boko Haram over het hele Nigeriaanse grondgebied, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal daarna stelt dat "*evenmin kan worden besloten dat de aanslagen gepleegd door Boko Haram, verspreid over het Nigeriaanse grondgebied, zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een situatie van willekeurig/veralgemeend geweld in het kader van een intern gewapend conflict, zoals gedefinieerd in pt. 15C van de definitie van subsidiaire bescherming*".

Verzoeker besluit dat dit een manifeste tegenstrijdigheid uitmaakt en de bestreden beslissing aldus is behept met een interne contradictie.

Hij besluit dat de beslissing omwille van voormelde redenen, niet gestoeld is op draagkrachtige motieven en derhalve gebrekkig is.

Verzoeker vraagt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van "Human Rights Watch van 11 oktober 2012, *"Nigeria: Boko Haram attacks likely crimes against humanity"*, alsook een rapport van "Amnesty International" van 5 november 2012, *"Nigeriaans optreden tegen Boko Haram verslechtert veiligheidssituatie"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96, 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in Griekenland de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen.

Verzoeker verklaarde dat hij van 1 juli 2010 tot 6 november 2011 in Griekenland verbleef en dat hij er asiel aanvraag en verkreeg.

Hij brengt echter geen enkel document aan om deze bewering te staven (zie het verhoorverslag van 13 augustus 2012, p. 2).

Hij gaf wel aan dat hij over een "pink card" beschikte en dat hij deze elke zes maanden moest laten vernieuwen (zie p. 2).

Uit informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat een "pink card" gegeven wordt aan een vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, wat niet wil zeggen dat aan die persoon asiel werd gegeven.

De roze kaart geeft de houder ervan het recht op verblijf, wonen en werken in Griekenland voor een periode van minimaal zes maanden. Als aan het einde van deze termijn, de asielaanvraag nog in behandeling is, kan de kaart worden verlengd voor nog eens zes maanden. Verder blijkt dat indien van de persoon uiteindelijk als vluchteling erkend wordt, hij een speciale vergunning om permanent te werken en te leven in Griekenland krijgt, terwijl verzoeker aangaf dat hij zijn "pink card" om de zes maanden moest laten vernieuwen en hij buiten de "pink card" geen enkel document verkregen had (zie p. 2).

Gezien daarenboven uit het relaas dat verzoeker voor de Belgische asielinstanties aflegde geen gegronde vrees voor vervolging blijkt, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, is het erg onwaarschijnlijk dat hij inderdaad asiel verkreeg in Griekenland.

Bijgevolg kan besloten worden dat het weinig waarschijnlijk is dat hij in Griekenland de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus zou hebben gekregen.

De Raad blijft dus geenszins in gebreke bij het beoordelen van verzoekers vrees tegenover zijn land van herkomst, Nigeria, en niet tegenover Griekenland, aangezien verzoeker geen enkele materiële indicatie aanbrengt om aan te tonen dat hij in Griekenland internationale bescherming geniet.

Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die hij ervoer en nog vreest met extremistische moslims te Jos.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen aanspraak kan maken op internationale bescherming voor zijn vrees voor vervolging tegenover zijn land van herkomst. Het blijkt dat de door hem ingeroepen feiten louter van lokale aard zijn waarvoor hij als christen, over een interne vluchtmogelijkheid beschikt. Uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt inderdaad dat verzoeker als christen, religieus aansluiting kan vinden bij de inwoners in het zuidwesten van Nigeria, waarvan ongeveer de helft christen is en de andere helft de islam belijdt.

Bovendien gaf verzoeker aan dat hij vanuit België contact had met O., de broer van zijn vader, en dat deze na de religieuze problemen in Jos, naar Benin City verhuisde (zie het verhoorverslag, p. 9).

Verder blijkt uit de twee scholingscertificaten van juni 1997 en van december 1997 die verzoeker neerlegde, dat hij naar school ging in de Ekosodin Secondary School te Benin City, wat hij ook op het Commissariaat-generaal bevestigde (zie het verhoorverslag, p. 11). Verzoeker gaf verder aan dat hij na de examens naar zijn oom L.I. te Benin City ging om er te studeren en examens af te leggen.

Verzoeker verklaarde dat zijn oom net als hij christen is en dat ook hij in 2009 problemen kende met moslimextremisten (zie het verhoorverslag, p. 11), maar kon echter verder geen details geven en staaft deze algemene en vage bewering op geen enkele manier (zie het verhoorverslag, p. 12).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker toegaf dat hij een paar mensen kende in Benin City (zie het verhoorverslag, p.15). Hij bevestigde tevens dat hij van 2007 tot 2009 in Benin City woonde en dat hij daarvoor twee jaar in Delta State woonde en werkte (zie het verhoorverslag, p.15).

Uit het verhoorverslag blijkt dat toen de ondervrager aan verzoeker vroeg waarom hij na de brandstichting op 10 januari 2010 niet naar Benin City ging, hij vaag verklaarde dat er in Benin City ook gevochten werd (zie p.15). Op de vraag of hij getracht heeft om elders in Nigeria te gaan wonen, gaf hij opnieuw vaag aan dat er ook op andere plaatsen gevochten wordt en beweerde hij dat er overal in Nigeria religieus geweld is (zie p.15).

De Raad merkt op dat deze beweringen op geen enkele wijze door verzoeker onderbouwd werden. Hoewel uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Boko Haram vanaf 2009 regelmatig aanslagen op christelijke en westerse doelwitten uitvoerde in Nigeria en alhoewel uit het rapport van "Amnesty International" "Nigeriaans optreden tegen Boko Haram verslechtert veiligheidssituatie", dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat het optreden van de Nigeriaanse veiligheidsgroepen de veiligheidssituatie in Nigeria verslechtert, stelt de Raad op basis van de diverse informatiebronnen die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werden toegevoegd, vast dat de aanslagen die door Boko Haram werden uitgevoerd in het noorden en het centrum van het land plaatsvonden.

Deze informatie wordt overigens bevestigd in de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie (zie het rapport van "Human Rights Watch" van 11 oktober 2012, "Nigeria: Boko Haram

attacks likely crimes against humanity", p. 1; het rapport van "Amnesty International" van 5 november 2012, "*Nigeriaans optreden tegen Boko Haram verslechtert veiligheidssituatie*", p. 2).

Uit dit alles blijkt dat er in elk geval geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram over het hele Nigeriaanse grondgebied en dat verzoeker wél degelijk over een intern vluchtalternatief beschikt, waarbij redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Het verweer van verzoeker in het verzoekschrift dat zijn vrees voor vervolging op zich niet in vraag wordt gesteld en dat het subjectieve aspect van zijn vrees steunt op een objectieve situatie, met name de systematische en wrede aanslagen van extremistische moslims op christelijke Nigeriaanse burgers -waarvoor hij verwijst naar een rapport van "Human Rights Watch" van 11 oktober 2012 betreffende de misdaden die Boko Haram tegen de mensheid pleegt, alsook naar een rapport van "Amnesty International" van 5 november 2012 waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Nigeria nog verder verslechtert door het optreden van de Nigeriaanse veiligheidstroepen-, doet volgens de Raad geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt.

De aanvoering door verzoeker in het verzoekschrift van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet is niet dienstig, daar, gelet op het bestaan van een intern vluchtalternatief, er geen reden is om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, opnieuw zal worden vervolgd of een reëel risico zal lopen op het lijden van ernstige schade.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker voor wat de door hem beweerde vrees voor moslims betreft, met Benin City en Delta State over een intern vluchtalternatief beschikt, zodat hem overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen internationale bescherming kan worden toegekend.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet ook met betrekking tot de toekenning van subsidiaire bescherming, voorziet dat indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft, er geen aanleiding bestaat om internationale bescherming te verlenen, kan verzoeker zich niet beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet

Uit voormelde informatie kan er evenmin worden besloten dat de aanslagen gepleegd door Boko Haram, verspreid over het noorden en het centrum van het Nigeriaanse grondgebied, zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een situatie van willekeurig/veralgemeend geweld in het kader van een intern gewapend conflict, zoals gedefinieerd artikel 48/4 § , 2, c) van de vreemdelingenwet, noch voert verzoeker andere elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE